

BIANCA IOSIVONI

AŽ SE
ZASE

usmíříme

ROMÁN

AŽ SE
ZASE
usmíříme

Copyright © 2020 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Taťána Štefánková, 2022

Cover © ZERO Werbeagentur, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-3026-1 (pdf)

BIANCA IOSIVONI

AŽ SE
ZASE

usmíváme

Všem, kteří mají sny.
Splňte si je.

Playlist

Charlie Puth – *Marvin Gaye* (feat. Meghan Trainor)

Jarryd James – *Do You Remember*

The Contours – *Do You Love Me*

Grace – *You Don't Own Me* (feat. G-Eazy)

Major Lazer – *Powerful* (feat. Ellie Goulding & Tarrus Riley)

Snow Patrol – *Chasing Cars*

Adele – *When We Were Young*

Birdy – *Words As Weapons*

James Blunt – *Heart Of Gold*

Paul Cardall – *Gracie's Theme*

Birdy – *Wings*

Bon Jovi – *You Give Love A Bad Name*

John Travolta & Olivia Newton-John – *You're The One*

That I Want

The Lumineers – *Stubborn Love*

Sia – *House On Fire*

Kodaline – *High Hopes*

Coldplay – *Fix You*

Walking On Cars – *Speeding Cars*

Elle King – *Ex's & Oh's*

Kapitola 1

Už jsem se nedozvěděla, co všechno prováděla Meghan Trainorová s Marvinem Gayem, protože když se ozval její hlas, vyndala jsem si sluchátka z uší. Po nekonečném pojíždění na ranveji se letadlo konečně zastavilo. Lidé kolem mě vyskočili ze sedadel, jako by někdo vykřikl *bomba!* Nejraději bych se rozběhla také, jen abych se odtud dostala. Těsný prostor, spousty lidí kolem mě a batole dvě řady za mnou, které celé hodiny jen řvalo, mi drásaly nervy. Prsty mě rozrušením tak brněly, že mi trvalo, než jsem si nacpala iPod do kapsy. Předsevzala jsem si, že se zeptám Parkera, na co myslel, když mi do něj nahrával playlist. Adele? Sam Smith? Ed Sheeran? Copak jsem vypadala jako někdo, kdo by látal zlomené srdce kýčovitou hudbou? Nijak tomu nepřidaly ani girl power songy, které k nahrávkám přidal. Kam se poděli staří dobří klasické? Dodnes kultovní oldies, které dojímalý celé generace?

Úzkou uličkou se kolem mě protáhl teenager s předimenzovanými sluchátký, ze kterých halasil na celé letadlo hip hop. V duchu jsem zasténala – jednoznačně jsem se narodila v nesprávném století.

Následovala jsem ostatní pasažéry uličkou ke schůdkům, cestou jsem před sebou jako štít držela napěchovanou

cestovní tašku. Než jsme konečně dorazili k výdeji zavazadel, zavibroval mi třikrát mobil. Jedna zpráva byla od Parkera – tu jsem po tom katastrofickém playlistu ignorovala. Další dvě přišly od Fay, která mě měla přijet vyzvednout a už čekala před letištěm. Napsala jsem stručnou odpověď a zastrčila jsem mobil zpátky do kapsy.

Zavazadlový pás číslo 11 se dal do pohybu. Zatímco jsem vyhlížela svůj kufr, svlékla jsem si džínovou bundu a hodila ji přes tašku. V letadle jsem mrzla, ale tady úplně stačily letní šaty bez rukávů a sandálky, zvlášť když venku mě čekalo ještě větší horko. Už jsem skoro zapoměla, jak horká bývala léta v Alabamě.

Konečně kolem mě projely první kufry. Bylo až strašidelné, kolik lidí se tady shromáždilo. Ti všichni byli se mnou v letadle? Hleděla jsem do unavených a rozrušených tváří, naslouchala šumu rozhovorů a sledovala dvě děti, které ve se se probíhaly těsnými mezerami mezi cestujícími. Z nadávek pána v obleku, který štěkal nějaké pokyny do mobilu, si nic nedělaly. Jen pár kroků ode mě se někdo dokonce posadil na svoje zavazadlo a s notebookem na kolenou bušil do klávesnice. Správně jsem měla udělat to samé, ale se zápisky ze semináře biologie, ze které jsem letos bez pardonu propadla? Už jen myšlenka na to mi způsobovala žaludeční křeče.

Postavila jsem se na špičky a vyhlížela jsem tmavě rudou barvu. Zavazadlový prostor vyplivl další kufry, které dopadly s lomozem na pás. Fialový, černý, černý, potom pouzdro na saxofon, po kterém sáhl muž vedle mě. Výborně – o jedno zavazadlo méně. Vtom se zablesklo něco červeného a hned to zmizelo za zatáčkou.

Ach ne. Ne, ne, ne! Vyrázila jsem dopředu, protahovala se mezi čekajícími a mumlala omluvy, když jsem některým z nich šlápla omylem na nohu. Jenže můj kufr právě roloval pryč!

Zrychlila jsem kroky, přeskočila povalující se tašku a vyhnula se páru, který se v tu chvíli otočil od pásu. Už jsem kufr skoro měla. Už jen pár metrů, než by mi zmizel v zavadlové nirváně. Napřáhla jsem ruku – a sáhla do prázdna. Kufr si jednoduše kodrcal dál z mého dosahu a už jsem se viděla, jak skáču šipku a spolu s ním mizím tam, kde ještě žádný člověk nebyl. Ale na poslední chvíli uchopily držadla dvě ruce, zvedly kufr z pásu a postavily ho na zem.

Zabrzdila jsem tak rychle, až jsem uklouzla po podlaze. Když jsem zase nabyla rovnováhu, pomalu jsem zvedala pohled od kufru, po dlouhých nohách v roztrhaných džínách, přes široká ramena pevně obepnutá tmavě šedým tričkem sepraného vzhledu až po hnědé oči pod nízko položeným obočím, orámované tak hustými řasami, že bych kvůli nim vraždila. To všechno spolu s tmavým strništěm a olivovým nádechem pleti vzbuzovalo dojem pobudy, ještě podtržený ošuntělým batohem, hozeným přes rameno. Až při podrobnějším pohledu jsem poznala, že se jednalo o vojenský ruksak.

„Děkuju,“ dostala jsem ze sebe, pořád ještě ohromená jeho srdnatým zásahem. A tím, jak vysoký ten muž byl. I přes svých sto sedmdesát centimetrů a vysoké podpatky jsem musela zaklonit hlavu, abych mu viděla do tváře.

„Rádo se stalo,“ usmál se. Nebyl to ten letný úsměv, kterým poctíme neznámého, než pokračujeme v cestě, ale ani takový, který by rozzářil oči. Působil spíš opatrně, jako by nevěděl, co si o mně má myslet.

No – nebyl v tom sám. Svým drsným způsobem byl ten chlap určitě atraktivní. O tom nebylo pochyb. Jemné lechtání v břiše byla ale jen moje čistě biologická reakce, kterou jsem prostě ignorovala. Co jsem ignorovat nemohla, byl pocit, že už jsem ho někdy viděla. Stála přede mnou prominentní osobnost, kterou jsem nepoznala? Každopádně by to nebylo

poprvé. Ať už to bylo jakkoli – nenapadlo mě žádné jméno ani nic jiného, kam bych ho mohla přiřadit.

„Nejspíš to teď bude znít, jako když s vámi flirtuju,“ spustila jsem a vzápětí jsem se zhrozila – rozhovor, který začal takhle, mohl skončit jen katastrofou. „Ale neznáme se odněkud?“

Obojí mu vyjelo až pod tmavé vlasy. Ach ne! Neurazila jsem ho nedostatkem znalostí? Měla bych ho znát? Panicky jsem se prohrabávala mozkovými závity ve snaze najít cokoliv, co by mě přivedlo na jeho jméno, povolání nebo úroveň veřejného povědomí. Smutná skutečnost ale byla, že jména herců, hvězd reality show a ostatních prominentů jsem si většinou nepamatovala. V oblasti hudby jsem toho věděla hodně o umělcích, které jsem měla ráda, a alespoň jména zpěváků a skupin, které se mi neustále snažil vnutit Parker, ale tím to končilo. A ani jsem si toho chlápka nedokázala představit, jak sjíždí v roli dýdžeje hip hop nebo techno. Nebo jak se někde v poušti účastní pořadu Survival. Když jsem ale vzala v úvahu jeho maskovací ruksak...

„Ty myslíš, že ano?“ kontroval po chvíli.

A sakra. S touhle protiotázkou jsem nepočítala, ale než bych se ztrapnila ještě víc, rozhodla jsem se pro pravdu. „Ne, myslím, že ne.“

A už zase ten úsměv, tentokrát ale srdečnější a s malým důlkem ve tváři. Ztraceně. Na první pohled vypadal jako jeden z těch temných, nedosažitelných sexy chlápků z románů, které tak ráda četla moje mladší sestra. Ale dolíček ve tváři ten dojem smazal, protože teď působil až hrozivě skutečně. Už ne jako slavná osobnost, kterou jsem náhodně potkala na letišti a která by se do mě bezmezně zamilovala, ale jako úplně normální mladý muž, před kterým jsem se právě ztrapňovala víc a víc s každým dalším slovem, které opustilo moje rty.

Prý neexistuje žádný špatný flirt – tenhle byl ten nejhorší ze všech.

„Ehm...“ *Jak inteligentní, Callie.* Probrala jsem se z ustrnutí a odkašlala si, protože jsem měla najednou strašně sucho v krku. „Tak... díky za pomoc.“ No prosím – zcela normální věta. Alespoň víceméně.

„Rádo se stalo.“ Ani na vteřinu ze mě nespustil oči. Proč si mě tak zkoumavě prohlížel?

Ale proč si byla jedna část mě tak jistá, že už jsem ho jednou potkala? Mohla bych přísahat, že jsem tyhle oči i tvář neviděla poprvé. Možná v nějakém časopisu? Na YouTube? Byla to jedna z těch hvězd You Tube, o kterých neustále básnil Parker, protože hrály některou z jeho oblíbených her?

Neměla jsem ani nejmenší tušení, a tak se ke spleti pocitů přimísila ještě i frustrace. Ještě než se mi je podařilo ovládnout, chytila jsem držadlo kufru a přitáhla jsem si ho k sobě tak prudce, že mi přejel přes nohy. Jauvajs!

„Na shledanou.“ Doufejme, že až za tisíc let – právě jsem se snad desetkrát ztrapnila, a to mi ten neznámý jen pomohl s kufrem. Nejspíš mě považoval za nějakou praštěnou pous-tevnici. Ne že by byl daleko od pravdy – poslední týdny jsem sotva spatřila denní světlo, protože jsem se od rána do rána šprtala na zkoušky a moje sociální kontakty se omezily na mrtvolky, které jsem směla zkoumat v rámci semináře anatomie. Už dávno se mnou neflirtoval někdo, kdo nebyl mrtvý. Nebylo tedy divu, že jsem vyšla ze cviku.

Když jsem se od něj odvrátila a klopýtala pryč, tváře mi hořely. Přitom jsem si byla vědoma každého jednotlivého kroku, protože moje kozačky se čtyřcentimetrovými podpatky je podmalovávaly patřičným klapáním.

„Počkej přece!“ Hluboký hlas neznámého přehlušil všechny ostatní zvuky kolem mě. Zastavila jsem se.

„Ano...?“ S divoce tlukoucím srdcem jsem se k němu otočila zpátky. Zapomněla jsem na něco? Zapomněl na něco on? Například dát mi svoje telefonní číslo? Jména účtů na

Facebooku, Twitteru, Tumblru nebo na Skypu by posloužila stejně.

Pořád ještě si mě prohlížel. Skoro fyzicky jsem cítila, jak mě přejížděl pohledem odshora dolů a zpátky. Pomalu. Labužnický. Jako by měl ten chlap všečen čas světa. Po chvíli se mi z toho pohledu udělalo takové horko, až jsem měla pocit, že stojím přímo pod sluncem uprostřed parného léta.

Zdálo se, že mi chce něco říct, váhal, ale nakonec jen pokývl hlavou: „Pěkný den přeju.“

Začalo se mě zmocňovat zklamání, ale hned jsem ten pocit zahнала. Vždyť to mohlo dopadnout mnohem hůř. Můj kufr mohl navždy zmizet v propadlišti. Taky jsem si při pokusu o jeho záchranu mohla natlouct nos. Místo toho mi pomohl jeden laskavý neznámý, který nebyl ani mrtvý, ani nemocný, ani mě nepožádal, abych mu zapůjčila svoje zápisky z přednášky filozofie.

„Děkuju. Nápodobně.“ Usmála jsem se na něj a potom jsem se zase otočila a táhla za sebou kufr k severnímu východu.

Posuvné dveře se rozjely do stran a vyplivly mě ven. Tam jsem vzápětí narazila do stěny z horka a těžkého vzduchu. Zabrzdila jsem, naprosto vyčerpaná z teplotního rozdílu mezi klimatizovaným letištěm a venkovním světem. Nebesa, myslala jsem si, že máme polovinu května, ale ta hořící koule nahoře měla zřejmě jiný časový plán.

Kůže mě svrběla, jako by mi po ní přelézala celá armáda mravenců – zjevné varování před úpalem.

Vyhrabala jsem z tašky sluneční brýle, nasadila si je a vydala se k parkovišti. Fay už stála ve stínu parkovacího domu a mávala na mě, ale poznala bych ji i tak. Květované šaty jí sahaly až těsně nad kolena a stejně jako já si dnes vzala kovojské kozačky. Ale její charakteristický znak se za celá ta léta, co jsem ji znala, ani trochu nezměnil: husté, sametově

hnědé vlasy, které jí padaly až k bokům. Dokonce i teď je měla rozpuštěné, ačkoliv to v tom horku muselo být smrtící.

„Callie!“ Rozesmátá mi běžela naproti a vrhla se mi kolem krku. Směs jejího květinového parfému a mýdla mi vyloudila úsměv na tváři. Většina dívek měla doma vystavených snad deset různých flakónů s parfémů, ale Fay voněla pořád stejně.

Osvobodila jsem se z jejího objetí, abych si ji mohla celou pořádně prohlédnout. „Vypadáš dobře,“ konstatovala jsem. Byla do bronzova opálená – jasné znamení, že trávila venku mnohem víc času než já.

„Ty taky! Ale s tou bledostí musíme něco udělat.“ Pleskla mě po rameni. „Copak ti nikdo neřekl, že tenhle trend už dávno není v módě?“

„Jauvajs. Musela jsem šprtat na zkoušky.“

„A kde? V bunkru?“

„Tak nějak.“ Rozesmála jsem se a zavěsila se do ní. „Vyrazíme? Nebo tady budeme postávat, dokud se neproměním z noblesní bledé dámy v raka?“

Fay mlaskla jazykem, ale bez dalšího komentáře mě táhla za sebou. Zaléval mě důvěrný pocit – byla jsem doma, a to jsem ještě ani nevešla do rodného domu.

„A jsme tu.“ Fay vypnula motor. Následovala jsem její pohled k domu, ve kterém jsem strávila druhou polovinu dětství. Byl postaven ke konci devatenáctého století, v typickém koloniálním stylu. Evidentně nedávno obnovená fasáda zářila oslňující bělobou a velká okna se leskla ve slunečním světle. Můj pohled se zastavil na jednom z oken ve druhém patře. Přesně tam, přímo pod střechou bývalo moje království. V tom okenním výklenku jsem strávila bezpočet hodin, četla si tam, psala a shlížela na obrovský pozemek za domem. Z auta byla ale vidět jen předzahrádka. Jako vždy pěkně upravená, trávník udržovaný, ale tu a tam už vykuoval plevel a na houpačce na oboustranné verandě někdo

zapomněl knihu a deku. Celá Holly. Moje malá sestřička měla odjakživa ve zvyku všude možné odkládat věci a potom je tam zapomenout.

Ovládl mě zvláštní pocit nostalgie. Poslední léto a pak se vystěhuje i Holly. Naše dětství s konečnou platností skončilo a ani jedna z nás nevěděla, kdy a jestli vůbec se sem po letošním létu vrátíme.

Probrala jsem se z transu a obrátila se k Fay, která mě pozorně sledovala. Jak to bylo dlouho, co jsme se viděly naposled? Dřív jsme spolu trávily každý den, ale mezitím se náš kontakt omezil na sporadické telefonáty a zprávy na WhatsAppu a Facebooku. Přesto se bez váhání nabídla, že mě vyvedne na letišti, čehož jsem si velmi vážila.

„Děkuju, žes mě sem dovezla.“

Překvapeně se zasmála. „To má být vtip? Jsem ráda, že se konečně dostanu ven – i když jen do Atlanty a zpátky.“

Rozepnula jsem si bezpečnostní pás, abych ji mohla obejmout. Mocht ji zase vidět ve mně vyvolalo hořkosladké pocity, něhu a blízkost. Když jsem se po maturitě odstěhovala, nejraději bych ji byla zabalila do kufru a vzala s sebou. Na tom se dodnes nic nezměnilo.

„Hej, vždyť mě rozmačkáš!“ bránila se, ale když jsem ji pustila, zářily jí oči. „Teď si odpočiň, užij si domova a my se uvidíme v pátek večer.“

Prudce jsem přikývla. „Potrápíme trochu starého Billyho. To si nenechám ujít. Ach, a tvoji oslavu narozenin taky ne.“ Vystoupila jsem z auta dřív, než by mi stačila něco udělat, ale jen se usmívala.

„Ani trošku ses nezměnila,“ volala na mě, když jsem vytahovala z kufru zavazadla.

„Ty taky ne.“ Vrátila jsem se ke dveřím spolujezdce. „O tom prstýnku na tvém prsteníčku chci vědět každíčký detail. Stručná zpráva na WhatsAppu mi prostě nestačí.“

Tváře jí trochu znachověly, ale ochotně přikývla. Jiné ženy by člověku strčily zásnubní prsten až pod nos, ať už by ho chtěl vidět, nebo ne, ale Fay o to téma ani nezavadila. Za celou cestu o něm neztratila ani slůvko, a já jsem ji nechtěla do ničeho tlačit. Nejpozději v den svatby se stejně bude muset smířit s tím, že bude středem pozornosti.

„Tak v pátek!“ Zamávala jsem jí a dívala se za ní, dokud křiklavě červený brouk neodbočil na konci ulice a nezmizel v oblaku prachu. Až poté jsem vykročila k domu po mé pravé straně.

Nebyl už tak impozantní, jako když jsme se sem krátce po mých narozeninách stěhovali, ani se nevyrovnal okolním působivým vilám, ale s každým dalším krokem jsem byla rozrušenější. Moje podpatky hlasitě klapaly na cestě a třech schodech vedoucích na verandu. Uvnitř bylo ticho, ale to neznamenal, že tam nikdo nebyl. Tedy alespoň jsem v to doufala.

Odložila jsem zavazadla hned u šatny v chodbě. Dům byl stále ještě tak světlý a příjemný, jak jsem si ho pamatovala. Velká okna, bílé stěny a útulný styl vybavení čistých tvarů. Teď ale nebyla ta správná chvíle začít být sentimentální. Na to jsem měla dost času později. Nervózní chvění v oblasti žaludku ale pořád ne a ne zmizet.

Z chodby se pokračovalo do obývacího pokoje se sousedící kuchyní. Díky vysokým stropům působil jako newyorský loft. Dojem loftu ještě podtrhovalo zábradlí, které vedlo kolem celého prvního patra a poskytovalo z něj volný výhled do pokoje. Do patra vedly schody z tmavého dřeva.

Sotva jsem stoupla na první schod, rozezněl se domem důvěrný hlas: „Vždyť je úplně jedno, co si obléknu na matuturní večírek. Pod talárem to stejně nikdo neuvidí. Klidně bych tam mohla jít i v pyžamu. Náhodou by to byl skvělý fór!“

Musela jsem se smát. V duchu jsem živě viděla Stellu, jak káravě potřepávala hlavou.

„Chci jen, aby ses tam dobře cítila, miláčku,“ odpověděl jí příjemný ženský hlas.

Zůstala jsem stát ve dveřích Hollyina pokoje a prohlížela si ji odshora dolů. Měla na sobě světle modré šaty s úzkými ramínky a těsným vrchním dílem, jehož látka jí od boků splývala v jemných vlnách těsně nad kolena. K tomu boty stejné barvy na vysokých podpatcích.

„Tedy v tomhle outfitu si opravdu nemusíš dělat starosti.“

„Jenže to není na...“ Zmlkla a prudce se ke mně otočila. Na několik vteřin zavládlo v místnosti ticho, potom Holly zajela a vrhla se mi kolem krku tak prudce, až jsem zavrávora-la. Teprve po chvíli jsem získala rovnováhu zpátky a mohla svoji mladší sestřičku obejmout.

„Ty jsi tady! Ty jsi tady!“ volala stále dokola, a kdybych jí nedržela pevně v náruči, poskakovala by po pokoji jako hop-sík. „Jak to, že už jsi tady?“

„Mám zase jít?“ smála jsem se. „Myslelas, že bych si necha-la ujít tvoji maturitní oslavu? Tak to jsi pěkně vedle.“

„Ale ta je až za týden.“ Vytrhla se mi, ale chytila mě za ruce, tak pevně, jako by mi je chtěla rozmačkat. „Ne že bych si stěžovala. To v žádném případě.“ Vrtěla divoce hlavou, až jí dlouhé, krásné blond vlasy létaly ze strany na stranu. „Jen jsem nečekala, že přijedeš už teď. Ale neznamená to, že taky dřív odjedeš, že ne? Zůstaneš přes celé léto?“

Usmívala jsem se. Na tak dlouhou dobu jsem byla doma naposledy před dvěma lety. Dokonce i na svátky jsem zůstávala jen krátce. Ale Holly si přála, abych tu tentokrát zůstala celé tři měsíce, než i ona zvedne křídla a odletí do světa.

„Jak jsem slíbila,“ potvrdila jsem a opětovala stisk rukou.

„Počítali jsme s tebou až za pár dní.“ Přes Hollyino rameno se můj pohled setkal s pohledem nevlastní matky.

„Stello.“ Objala jsem ji také. Okamžitě mě zahalila její vůně. Pro ni tak typická směs santalového dřeva a dezinfekčních

prostředků mi připomněla nespočet nocí, kdy přicházela po směně, zašla za námi do pokoje a přikryla nás. V kteroukoliv noční dobu.

„Jsem tak ráda, že jsi tady,“ zašeptala Stella sotva slyšitelně, hlas měla nejspíš trochu přidušený dojetím.

Na rozdíl od Holly jsem jí nikdy neřekla *mami* – a ona to po mně naštěstí ani nevyžadovala. Na to si vlastní matku pamatuji až moc dobře. Krátce před svatbou s mým otcem si mě Stella vzala stranou a vysvětlila mi, že pochopí, pokud ji nebudu chtít nazývat matkou, protože nemá v úmyslu nahrazovat někoho, kdo zaujal tak velké místo v mém srdci, ale doufá, že jednoho dne se tam uvolní i malinkatý kousek pro ni. A přesně v tu chvíli ho získala a z toho malého kousku se časem stalo celoplošné vzplanutí. Na tom nezměnilo nic z toho, co se událo později. Stella sice nebyla mojí vlastní matkou, ale byla mi matkou ve všech směrech.

„Ukaž se mi.“ Odsunula mě od sebe na délku paží a pozorně si mě prohlížela. Nevěděla jsem, jestli to bylo tím, že byla doktorka, nebo jestli měla prostě jen přirozený talent odhalit sebemenší detail. „Zhubla jsi. Dávají ti v kampusu dost najíst? A máš kratší vlasy.“ Zatahala mi za blondáté lokny, které jsem nosila vepředu delší než vzadu.

Podívala jsem se na Holly, která stála vedle nás. Na první pohled by nikdo neřekl, že jsme sestry. Společnou jsme měly jen barvu vlasů, také plné rty a tmavé obočí. Dokonce i barvu očí jsme měly každá jinou. Já jsem zdělila máminy šedé oči, zatímco ona zdělila po tátovi modré. Kromě toho byla Holly i přes svých osmnáct let o šířku dlaně menší než já – čímž si ji budu dobírat po celý zbytek života.

„Sluší ti to.“ Stella se usmála a o krok ustoupila

Jestli jsme si byly se sestrou jen minimálně podobné, pak mezi námi a naší nevlastní matkou ležely celé světy. Ačkoli Stella nosila vlasy kvůli svému povolání většinou svázané,

jejich lesk a neposedné tmavé lokny zaujaly na první pohled. K tomu něžné, hnědé oči, znaménko krásy na tváři a bezchybná pleť s jemným, olivovým odstínem, která působila, jako by trávila většinu času na miamské pláži.

Upřímně – nechápala jsem, proč se znovu nevdala. Nedostatkem zájmu ze strany mužů to být nemohlo.

„Kde máš zavazadla?“

Ukázala jsem směrem ke schodům. „Nemám toho s sebou moc a nevěděla jsem, kde budu spát, a tak...“

„Kde?“ Stella vytřeštila oči. „Ve svém pokoji, samozřejmě! Myslela sis, že jsme ho v tvój přítomnosti přestavely na fitko?“

Holly se křenila. „Á byla pro, ale máma mi to nedovolila.“

„Thalio Holly Robertsonová!“ Stella si položila ruce v bok.

Nemohla jsem jinak než se smát na celé kolo, zatímco moje sestra sebou při zaznění svého celého jména trhla.

„Neuvěřitelné!“ Stella vrtěla pohoršeně hlavou, ale neušlo mi pobavené cukání koutků jejích rtů. „Hybaj zpátky před zrcadlo. Musíš se konečně rozhodnout pro jedny šaty. A nejlépe, než mi začne služba.“

„Což znamená do patnácti minut,“ odvětila Holly po rychlém pohledu na hodinky.

„Tak by sis měla raději pospíšet.“ Stella vypadala nekompromisně, jako by Holly byla jedním z jejích malých pacientů, který se právě zuby nehty brání injekční stříkačce.

„Rozkaz, ma´am,“ zamumlala Holly odevzdaně. Na chvíli jsem si myslela, že protočí panenky, ale to by Stellu teprve rozdráždilo a Holly si přece jen vážila svého života. Naše nevlastní matka byla dobrosrdečnost sama, ale když se naštvála, bylo lepší utéct co nejdál. Například do Jižní Ameriky.

„Á propos šaty...“ Holly se ke mně obrátila tak prudce, že se jí látka šatů rozevlála kolem nohou jako ve starém filmu. „Callie potřebuje na ples taky jedny.“

„Na ples?“ zděsila jsem se. „Jaký ples?“

„Benefiční gala pro dětské oddělení v nemocnici. Koná se v sobotu večer.“

„Dobře, že už jsi tady,“ usmála se na mě Stella a vytáhla ze skříně další šaty. Tentokrát sytě zelené. „Budeme mít alespoň dost času najít ti vhodný outfit,“ pokračovala rezolutně.

„Ehm...“ Hledala jsem pohledem pomoc u Holly, ta ale jen pokrčila rameny. „Nemyslím, že...“

„Ale ano,“ nenechala mě Stella domluvit. „Nepřipouštím žádné výmluvy. Jsi součástí téhle rodiny a půjdeš tam s námi.“

Holly se na mě škodolibě šklebila zpoza Stellingových zad. „Můžeš si za to sama, když jsi dorazila bez ohlášení dřív.“

Stella dělala, jako že to neslyšela, a ukázala na ochranný obal na posteli. „Nejlepší bude, když si je hned vyzkoušíš. Alespoň už budeme mít barvu a střih, úpravy můžeme udělat kdykoliv potom.“

Svatá dobrota. Do čeho jsem se to namočila?

„Já... nejdřív si dojdu pro zavazadla.“ A raději jsem se vytratila do bezpečí.

„Srabe!“ zasyčela Holly a vyplázla na mě jazyk.

Pardon, sestřičko, ale na to, abych naštvála doktorku Blackwoodovou Robertsonovou jsem měla svůj život příliš ráda. S trochou štěstí se mi podařilo dostat z jejího dosahu do doby, než už by bylo příliš pozdě na výběr šatů. Přijela jsem si sem užít léto s mojí malou sestřičkou a zcela jistě jsem neměla v plánu klopytat celé hodiny přes vlastní nohy na nějaké veřejné akci.

Kapitola 2

Něco mě vytrhlo ze spánku. Otevřela jsem oči a snažila se zjistit, proč mi najednou tak divoce bušilo srdce. Proč se z druhého konce pokoje neozývalo tiché Ambeřino chrápání a proč mi svítil okny do pokoje měsíc, ačkoli máme vždy stažené žaluzie.

Nahmatala jsem mobil na nočním stolku. Dvě čtyřicet sedm. Žádná zpráva ani nepříjatý hovor. Nic, co by vysvětlovalo, proč jsem se vzbudila uprostřed noci. Zvuk byl zapnutý a hlasitost naplno, protože jsem na koleji spala už jen se špunty v uších. Za situace, kdy se lidé bydlící na stejném patře vraceli domů až v ranních hodinách a hlaholili při tom songy z top stovky, stanou se špunty do uší vašimi nejlepšími přáteli.

Chvilí trvalo, než jsem si uvědomila, že jsem každopádně nebyla v pokoji na koleji, ale doma, ve své posteli, kde otevřenou strukturou domu pronikal do podkroví každičký, i ten sebetišší zvuk.

Posadila jsem se, a zatímco jsem si protírala oči, pozorně jsem naslouchala. Dům byl starý, ale i po tak dlouhé nepřítomnosti bych měla znát všechny jeho zvukové projevy, nebo ne?

Právě jsem si chtěla znovu lehnout, když jsem dole zaslechla vrzat parkety. Nevědomky jsem zadržela dech. Byla

to Holly, která hledala v kuchyni půlnoční svačinku? Stella to být nemohla – krátce po mém příjezdu odjela do nemocnice na noční a tak rychle by se nevrátila.

Říkala jsem si, že bych si měla zase lehnout a prospat se – vždyť to bylo jen tiché zavržení. Jenže moje smysly už pracovaly na plné obrátky. Pulz mi bušil v žilách jako po dlouhém joggingu. S nastroženýma ušima jsem zírala do tmy svého pokoje.

Teď! Už zase to sotva slyšitelné zavržení parket. Tohle nemohl být jen sám dům, nebo ano? Než jsem to stihla zvážit, ozval se další zvuk: cinkání skla. Tentokrát už nebylo pochyb, že se někdo plížil domem.

Odhrnula jsem peřinu a vstala z postele. Bosky jsem po dřevěné podlaze docapala k šatní skříni zabírající skoro celou stěnu pod zešikmením střechy. V ní, vedle krabic s botami, stále ještě ležela moje baseballová pálka. Vytáhla jsem ji a přikradla se ke dveřím.

Prsty se mi trásly námahou, když jsem se je pokusila co nejtišeji otevřít, přesto mě jako ledová sprcha zasáhlo jejich tak důvěrné zaskřípání. No výborně. Jestli se lupič dole v klidu prohrabával naším stříbrem, nejpozději teď věděl, že nebyl sám. Se zaťatými zuby jsem se protáhla škvírou a šla po schodech dolů.

Chloupky na pažích se mi zjezily a uvědomila jsem si, že jsem na sobě měla jen tričko, které mi sahalo sotva do poloviny stehén. Hružou by ze mě potenciální lupič neměl. No tak ať. Dál.

Došla jsem do prvního patra. Cestou jsem se vyhýbala všem místům, o kterých jsem s jistotou náměsíčníka věděla, že vržou. Na protilehlé straně se nacházel Hollyin pokoj. Štěrbínami jejích zavřených dveří neprosvívalo světlo. Ne překvapovalo mě, že cinkot neslyšela – moje sestra zaspala i požární alarm v našem bývalém domově.

Nahlédla jsem přes zábradlí dolů do obývacího pokoje – nic. Žádný pohyb. Žádné zvuky. Ani podezřelá postava plíží se domem. Tedy kromě mě.

Obývací pokoj pode mnou byl zahalen do ničím nerušeného ticha. Dva gauče u krbu, vzadu za nimi klavír, na který jsem už léta nesáhla, a dlouhý jídelní stůl se židlemi s vysokými opěradly. Naklonila jsem se, ale ze svého místa jsem neviděla do kuchyně. Co jsem ale viděla jasně, bylo, že nikde v domě se nesvítilo.

Kradla jsem se potichu dál a namířila jsem ke schodům vedoucím do přízemí. Začínaly přímo tam, kde jedna chodba odbočovala doprava k Hollyinu pokoji a ke koupelně a druhá doleva, do neobývané části domu. Dřív tam bývala tátova kancelář a také pokoj mého nevlastního bratra, ale to už bylo dávno. Co jsem si pamatovala, od té doby do těch prostor nikdo nevkročil. V duchu jsem se modlila, abych byla jen paranoidní. Nechtěla jsem se setkat s lupičem, v mých představách mnohem hrozivějším než mrtví lidé, které jsem viděla během studia.

Natolik jsem se soustředila na to, aby mě nebylo slyšet, že jsem ani nepomyslela na možnost, že by někdo mohl přijít zpoza rohu. Chyba! Zaznamenala jsem ten pohyb jen koutkem oka. Instinktivně jsem ucukla, napřáhla baseballovou pálku a udeřila jsem. Dřevo narazilo na svaly a kosti a náraz způsobil vibraci, která se mi přenesla až do ramen. Odskočila jsem, připravená k dalšímu náprahu, ale lupič pálku chytil a pevně ji držel.

„Do prdele!“ láteřil hluboký hlas. „Co to má být?“

Chystala jsem se právě k peprné odpovědi, když vtom jsem si uvědomila, že ten hlas znám. Každopádně jsem ho už slyšela a bylo to nedávno. Jeho majitel dál držel pálku, teď ale přistoupil o krok blíž a já jsem ho poznala. I v té tmě jsem v něm poznala mladého muže z letiště. To samé oblečení, ta

samá tvář – a ne černá kombinéza s lyžařskou kuklou a páčidlem, jak předpokládala jedna moje část.

„Co tady, sakra...?“ Hlas se mi zlomil, na rozdíl od srdce, které se mi divoce rozbušilo. „Jsi normální? Takhle se tady v noci plížit? Myslela jsem, že jsi lupič.“

„Jsi si tím jistá?“ Volnou rukou si třel žebra. „Podle toho, jak to bolí, jsi moc dobře věděla, koho mlátíš.“ Zaváhal, když jsem nijak nereagovala. „Tys mě opravdu nepoznala, vid?“

Moje srdce stále ještě divoce tlouklo, tentokrát ale z jiného důvodu. V podvědomí už se mi totiž formovalo podezření, ale nechtěla jsem na to myslet, připustit si to, protože to prostě nemohla být pravda.

Bylo to nemožné.

„Co je s tebou, *sestřičko*?“ Napřímil se v celé výšce. „Vypudila jsi mě nejen ze svého života, ale už i z paměti?“

Ne. Prostě ne. Mohl by někdo vrátit čas, prosím?

Protože já jsem tohle nechtěla prožívat. Ne teď, ne dnes, nikdy. Moje srdce už pádilo tak rychle, že bych se ani nedivila, kdyby mi vyšplhalo do krku a zdrhlo. Což bych nejraději udělala také. Prostě se otočit na podpatku, lehnout si do postele a dělat, jako by se tohle tady nestalo. Jako by se nevrátil domů zrovna můj nevlastní bratr. Muž, kterého jsem už sedm let neviděla. Který měl na svědomí mého otce.

„Keith?“ Málem jsem se tím jediným slovem zadusila.

Přikývl, ale i bez toho jsem věděla, že je to on. Keith Blackwood. Stellin syn. Zalapala jsem po vzduchu, jenže do plic se mi z něj nedostala ani troška. Skoro jako by se moje tělo rozhodlo, že kyslík už k životu nepotřebuje. A stejně tak i srdce. Protože to mi Keith tenkrát nezlomil. Vyrval mi ho z hrudi a dopustil, aby umřelo spolu s mým otcem.

Začaly mě pálit oči – jasné varování, že se každou chvíli rozpláču. Proklínala jsem se za tuhle svou slabost a honem jsem několikrát zamrkala, abych pláč zahнала. Spolehlivě

zabíral také vztek. A ten mi v tu chvíli pulzoval v žilách a hrozil, že mě spláchne jako obrovská vlna tsunami.

„Kdybych tušila, že to ty se plížíš domem, udeřila bych silněji.“

Keith tiše zafuněl, jako by ani jinou odpověď nečekal. „Taky mě těší.“

Trhla jsem sebou, jako bych to byla já, koho přetáhli po hlavě pálkou. Protože přesně takový pocit jsem měla, když jsem se s ním znovu setkala právě tady a teď. Bylo to jako blesk z čistého nebe, který mě zasáhl plnou silou. Cítila jsem, jak se mi z tváří vytrácí krev, zatímco se mi po kůži rozlévalo mrazení, jako by se na ní vytvářela vrstva ledu.

„Co tady děláš?“ Nějak jsem ta slova ze sebe dostala, ačkoli jsem měla pocit, že se jimi zadusím. Stejně jako jeho jménem. Protože nikdo, ani Stella, ani Holly, mě nevaroval předem. Obě se ani sebemenší narážkou nezmínily, že se Keith vrátil.

„Chvíli tady budu bydlet.“

Obyčejná věta, která měla tu moc obrátit naruby celý můj život. Keith Blackwood bydlel *tady*? V mém rodném domě? Proč? Byl pryč už celé roky. Proč se vrátil právě teď?

Před vnitřním zrakem se mi mihotal film. Bílé stěny, bílé ložní prádlo a zatažené modré závěsy. Kytice. Ostré neonové světlo stropní lampy. Z chodby dovnitř doléhaly zvuky: kroky, tlumené hlasy, vrzání kol postele, kterou někdo tlačil kolem, cinknutí výtahu poté, co se otevřel.

Dohromady to všechno nedávalo smysl. Až zápach dezinfekce, gumových rukavic a nemocných lidí mi ukázal, kde jsem se to vlastně nacházela.

A patnáctiletý Keith, který stál ve dveřích.

Na hlavě měl velkou náplast, tváře poškrábané a ruce obvázané, ale ne v sádře. Opíral se o rám dveří, jako by ho stání stálo příliš mnoho sil – nebo ho tížilo špatné svědomí.

Stačil jen jeden pohled do jeho tváře a hluboký smutek v hnědých očích mi hned prozradil, co stalo.

Hodiny jízdy s tátou. Jeho varovná slova, ať Keith neje-de tak rychle. SMS pro Fay, kterou jsem natukala do mobi-lu. A potom už jen prázdno. Černá díra, která do sebe vsála veškeré moje vzpomínky. A tak jsem už nevěděla, jak nebo kde se to stalo.

Ale když se na mě Keith tak podíval, věděla jsem, že se mu-selo stát něco strašného. Mlčel, nepodal mi žádné vysvětlení, nevyslovil utěšující slova. To mlčení mi způsobovalo mno-hem větší bolest, než by kdy dokázalo jakékoli slovo z jeho úst.

V tu chvíli jsem si také uvědomila, že z kluka, pro které-ho tlouklo moje srdce, se stala ta nejvíc nenáviděná osoba.

Honem jsem se vrátila do přítomnosti. Přítomnosti, ve které jsem stála naproti člověku, o kterém jsem si mysle-la, že už se s ním nikdy nebudu muset setkat. Který odešel krátce po té nehodě. Bez rozloučení. Beze slova vysvětlení. Bez omluvy.

Neobjevil se ani na tátově pohřbu. A teď si sem prostě jen tak přijde? Proč? Kdo mu proboha namluvil, že je tady vítaný?

„Ty tady bydlíš?“ opakovala jsem nevěřícně a přitáhla si pátku blíž k tělu. Musela jsem vynaložit veškeré sebeovládá-ní, abych se znovu nerozpřáhla a nevymlátila ho ven z domu. Zasloužil by si to. To a ještě mnohem víc. „Odkdy? A jak ses vůbec dostal dovnitř?“

„Zašel jsem za mámou do nemocnice. Dala mi klíče,“ od-pověděl klidně. Jenže tím jen vyvolal další otázky.

Stella o tom věděla? Takže tohle nebyla přepadovka, ale plánovaná návštěva? Kterou přede mnou a před Holly zamlčela? Byla jsem si totiž jistá, že moje malá sestra stejně jako já nic netušila. Ta holka nedokázala udržet tajemství a už vůbec ne, když šlo o neohlášenou návštěvu našeho ne-vlastního bratra.

Stella naopak ano. Nehnula ani brvou, když mě dnes ráno objímala. Přivítala tak srdečně i Keitha? Jako by se nic nestalo? Jako by nevpustila do našeho života člověka, který zničil naši rodinu?

„Klídek,“ zašeptal, „zbavíš se mě rychleji, než stačíš říct *vypadni*.“

„Neřekla bych *vypadni*, ale *jdi k čertu!*“

„Jasně.“ Podíval se na mě bez jakéhokoli pohnutí a jeho následující slova byla plná cynismu: „Budu tady jen tak dlouho, dokud si nenajdu něco vlastního.“

Pořád ještě to nedávalo smysl. Proč teď? Proč celých sedm let nepovažoval za nutné se vrátit? Že by se kál? Na to bylo příliš pozdě. Snad si opravdu nemyslel, že lidé tady mezitím zapoměli, co udělal. Já tedy určitě ne. A nezapomenu nikdy. Nehodu samotnou mi sice vymazal z paměti otřes mozku, ale navždy si budu pamatovat, co jí předcházelo. Kdo byl na vině. A kdo potom zbaběle zdrhl, místo aby se postavil následkům čelem. Tolik jsem se na něj zlobila, jenže když mě konečně propustili z nemocnice, byl pryč. Kam jsem se měla se vši tou nenávistí podívat? Nemohla jsem ji namířit proti někomu, kdo tam nebyl. A jak měl člověk truchlit, když to v níkovu beztréstně prošlo?

Bolest časem otupěla. Vyzrála jsem a byla si jistá, že jsem tu věc překonala. Jenže teď se všechno naráz vrátilo. Vztek. Nenávist. Zoufalství. To všechno dohromady mi jako těžké závaží zalehlo hrud', až jsem se bála, že mě to rozdrtí. A Keith si tam prostě jen tak stál a díval se na mě, jako by se nic nestalo. Jako by mi svým náhlým příchodem nevnesl do života beznadějný chaos.

Několik vteřin jsem nebyla schopná ničeho jiného než na něj němě zírat. Nevěřila jsem, že se to právě dělo, zatímco malá část mě v duchu pořád ještě doufala, že se mi zdál jen ošklivý sen.

Chlapec, jak jsem ho znala, zmizel a na jeho místo nastoupil muž. Roky ho změnily. Měl vážnější výraz a ostřejší rysy. Ve tmě kolem nás se to nedalo tak jasně rozpoznat, ale dobře jsem se rozpomínala na naše dnešní setkání na letišti. Na ten výraz v jeho hnědých očích, vojenský batoh... a jak jsem se na něj usmívala. Jak jsem se ztrapnila a doufala, že mi dá svoje telefonní číslo.

Ach, bože! Možná bych měla přetáhnout baseballkou sama sebe, protože jsem očividně přišla o rozum. Opravdu jsem málem flirtovala s nevlastním bratrem? S člověkem, kterého jsem nejvíc nenáviděla? Nevěděla jsem, jestli se mám smát, nebo plakat. Nebo klít. Ano – to fungovalo vždycky.

„Na letišti...“ spustila jsem váhavě, protože se mi najednou vybavily detaily, které jsem předtím ignorovala. Způsob, jakým se na mě díval a jak se na mě usmíval, sebevědomě, ale zároveň i nejistě, jako by nevěděl, co si o mně má myslet. „Ty věděl, kdo jsem, že?“

Řekni ne, prosím. Řekni ne, prosím. Řekni...

„Jo.“

Zavřela jsem oči. S tím jediným slovem umřela každyčká, i ta sebemenší naděje, o které jsem ani nevěděla, že ji v sobě hýčkám. Věděl, koho má před sebou. A já jsem mu ještě děkovala! Jenže jak jsem měla tušit, s kým mluvím? Konečně – neviděla jsem Keitha přes sedm let.

Jako důsledek litého boje mezi vztekem a studem mi tváře zalilo horko. Otevřela jsem oči právě včas, abych zahlédla ironický úsměv, který si pohrával s jeho rty.

„Bez obav. Neřeknu nikomu, jak jsi ze mě byla udělaná.“

„Ty jsi...“ spustila jsem, aniž bych věděla, jakou větou, jakou urážkou skončím.

„Zajímavý? Fascinující? Neodolatelny?“ navrhoval.

Na světě opravdu existovali lidé, co věřili, že se člověk může změnit. Nepatřila jsem k nim a v tom okamžiku mi

Keith dokázal, že jsem se nemýlila. Nezměnil se ani trošku. Stejně jako dřív mě provokoval, jenže tentokrát s vědomím toho, co způsobil. A tak se mi každé slovo, které vypustil z úst, zabodávalo do hrudi jako ostří nože. Nebyl to žádný obyčejný nůž, nýbrž ostří skalpelu, kterým s hrůznou precizností řezal přesně tam, kde to nejvíc bolelo.

„Nesnesitelný,“ vyhrkla jsem. „Stejně jako tenkrát.“

Než na to stačil odpovédět a než jsem já stačila udělat něco, čeho bych možná později litovala, otočila jsem se na podpatku a nechala ho tam stát.

V uších mi hučela krev, třásla se mi kolena, když jsem se odtud vlekla. Hraničilo se zázrakem, že jsem vůbec dokázala pokládat jednu nohu před druhou. Naposledy jsem se tak cítila, když jsem se dozvěděla o tátově smrti. Jako by mě vytrhli z důvěrného prostředí a hodili do nové, neznámé reality. Reality, která měla tak málo společného s mojí vlastní, že bych byla dala všechno za to, abych se mohla vrátit zpátky. Bohužel neexistovalo nic, co bych pro to mohla udělat. Ani tenkrát, ani dnes. Nebyl to smutek ani nenávist, co mě zničilo. Byla to bezmoc.

Zpátky v pokoji jsem hodila baseballku do skříně a lehla si zase do postele. Ale na spánek už nebylo ani pomyšlení. Ticho kolem bylo stejně tíživé jako otázky, které se mi stále dokola honily hlavou. A k tomu vědomí, že Keith spal pod stejnou střechou. Všechno ve mně se té představě bránilo a nejráději bych byla vyskočila z postele, sbalila si svých pár švestek a odjela zpátky na kolej. Kdybych neslíbila Holly, že s ní strávím léto.

Jen kvůli tomu jsem zůstala a donutila se zavřít oči. Přijela jsem domů kvůli sestře a kvůli ní, jen kvůli ní jsem se rozhodla zůstat. I kdyby to znamenalo, že si budu muset po určité době poradit s nevlastním bratrem.

Zvuky, které mě příští ráno probudily, mi byly cizí i blízké zároveň. Byla jsem zvyklá na šum hlasů na koleji, na tiché

chrápání mé spolubydlící Amber, cupitání na chodbách a cinkání příborů ve společné kuchyni.

Tady jsem ale po dlouhé době slyšela štěbetání ptáků smísené s bzukotem sekačky. Očividně se pan Perkins odvedle stále ještě pouštěl do zahradních prací vždy přesně v devět, nezávisle na ročním období.

Otočila jsem se na záda a otevřela oči. Na krátký, blažený okamžik jsem byla zase dítětem, které se sem právě spolu se sestrou a s tátou nastěhovalo. Dům byl obrovský a zahrada se spoustou stromů a keřů magická. Každé léto jsme s Holly počítaly pestré květy nocenek, které Stella zasadila kolem verandy. Vyhrávala ta, která se při odhadu dostala nejbliž. Holly mě při tom pokaždé porazila, ale matematika nebyla mojí silnou stránkou.

Ve vzpomínkách jsem se vrátila k odpoledním plným smíchu a slunečních paprsků, fleků od trávy na kalhotách, zatímco nás rozesmátý táta pozoroval při hraní v zahradě. Táta...

Jedním mrknutím oka jsem byla zpátky v přítomnosti a posadila jsem se. Na tváři jsem ucítila něco teplého. Překvapeně jsem si setřela slzy. Bylo to už dávno, co jsem si naposledy vzpomněla na otce. Na chvílku byl svět v pořádku, ale teď mě zase dohnala realita – táta už s námi nebyl. Postarala se o to osoba, která se tady nečekaně objevila včera v noci. Jak to jen mohla Stella dopustit? Jako nám to mohla zamlčet?

Odhrnula jsem peřinu, vstala a všemi deseti si pročísla vlasy. Nechápala jsem, jak to Amber dělala, že vstávala se stejně nakartáčovanými a upravenými vlasy, s jakými večer uléhala, zatímco já jsem ráno vypadala, jako kdybych strčila prsty do elektrické zásuvky.

Ještě v pyžamovém tričku jsem se vydala dolů. Nevýhodou bydlení v podkroví bylo – kromě tepla, které se tady nahore drželo –, že jsem musela sejít do prvního patra pokaždé,

když jsem potřebovala použít koupelnu. Dřív mi to nevadilo, chůzi po schodech jsem brala dokonce jako denní trénink.

Sotva jsem dorazila ke dveřím do koupelny, rozletěly se a vytančila z nich moje sestra. Kdo jiný. Byla jediná, s kým jsem se o koupelnu musela dělit, protože Stella měla svoji vlastní říši v přízemí.

Protáhla jsem obličej, když se na mě Holly zářivě usmála. Vypadala tak odporně vyspalá a dobře naladěná. Ale ona byla už odjakživa ranní ptáče.

„Dobré ráno,“ zacvrlikala.

„Ráno...“, zamumlala jsem a protáhla se kolem ní. Dokud jsem pořádně neotevřela oči, nebyla jsem schopná žádné civilizované konverzace.

Holly to bylo samozřejmě naprosto jedno. Opřela se o dvevní rám a sledovala mě, jak si oplachuji obličej a sahám po kartáčku na zuby.

„Spala jsi dobře? Jaká byla první noc doma?“

„Škělá,“ huhlala jsem, pusou plnou zubní pasty. „Šletla šemši našeho nevlastního bata šupičem.“

„Cože?“

Vypláchla jsem si pusou a napřímila se. „Říkala jsem, že jsem považovala našeho nevlastního bratra za lupiče a zmlátila ho baseballkou.“

Chvíli na mě zírala s otevřenou pusou, potom vybuchla smíchy. „To nemyslíš vážně? Jak jsem to mohla zaspat?“

Abych byla upřímná, byla jsem ráda, že u toho nebyla. Eventuálně se totiž mohla stát svědkem vraždy, což by věci zbytečně zkomplikovalo.

Bez komentáře jsem mávla rukou. Holly gestu porozuměla, vyšla na chodbu a zavřela za sebou dveře. Několik vteřin jsem pak pozorovala svůj obraz v zrcadle nad umyvadlem. Kruhy pod očima vypovídaly o syndromu nedostatku kávy. Ne, to byla lež. Byl to nedostatek spánku, ale jelikož ten právě

nepřipadal v úvahu, spokojila jsem se s druhou možností, která byla nasnadě. S povzdechem jsem se od zrcadla odvrátila a začala podnikat úkony k vylepšení mého vzhledu zombíka.

Když jsem po deseti minutách vyšla z koupelny, Holly pořád ještě stála u dveří.

„Chci vědět každičkový detail,“ spustila, když jsme bok po boku scházely po schodech. „Potřebuješ alibi? Nebo Keith ještě žije?“

„On je...“ začala jsem, okamžitě jsem se ale zarazila. Předtím jsem ještě nebyla úplně vzhůru, ale teď mě ten detail přímo udeřil do čela. „Moment. Jak to, že nejsi ani trošku překvapená, že je zpátky?“

„Ehm... no...“ Hollyin pohled létal hekticky sem a tam. Ne. To nemohla být pravda. Nebo ano?

„Vědělas o tom?“

„No, já... Ne, jasně, že ne!“ Vrtěla hlavou tak divoce, až jí koňský ohon létal z ramene na rameno.

Věnovala jsem jí svůj nejpřísnější pohled. Netrvalo ani dvě vteřiny a podlehla.

„Dobře. Věděla jsem, že někdy teď dorazí. Je to tak zlé?“

Jak prosím? Chvíli jsem se nezmohla na nic jiného než na ni nevěřícně zírat. Potom se mi do žil prudce, jako prásknutí bičem, vrátil život.

„Mám protiotázku: Proč jsem o tom nevěděla *já*?“

Najednou zněl její hlas skoro až úpěnlivě: „Kdybychom ti to řekly, určitě bys domů nepřijela. Už vůbec ne přes letošní léto.“

V tom se nemýlila, ale to tu věc nedělalo lepší. Obelhala mě nejen Stella, ale i Holly. Právě ona...

„Takže jste se jednoduše rozhodly, že mi to zatajíte?“ zasyčela jsem a rozrazila dveře do kuchyně prudčeji, než bylo nutné. „Mám pro tebe mimořádnou zprávu – dřív nebo později bych si všimla, že je tady.“

„On má jméno.“

Zastavila jsem se tak prudce, že mi vrazila do zad.

„Hele, co se...“ zamumlala. Ihned poté ale následovalo překvapené „ach“ a Holly už se nedívala na mě, ale hleděla mi přes rameno. K mému zděšení se jí okamžitě rozjasnila tvář a vyzařovala upřímnou radost. „Keith!“

Snad každický sval v těle se mi stáhl do křeče při pohledu, jak objímala Keitha jako ztraceného syna, který se konečně vrátil domů. Jenže tím on nebyl. A nikdy nebude.

Usmíval se, když se jí vymanil z náruče a prsty jí cuchal vlasy, jak to dělají jen bráškové. Potom obrátil pozornost na mě. „Vidíš, ona mě hned poznala.“

V první chvíli jsem měla nutkání uhnout jeho pohledu. Místo toho jsem si zaryla nehty do dlaní a pohled jsem ustála.

„Však je to hračka, když stojíš v naší kuchyni za bílého dne.“

Povytlhl jedno obočí. „Myslíš, že je to hodně jiné než za bílého dne na letišti?“

Mračila jsem se na něj, ale neodpovídala jsem.

V noci jsem z něj moc nepostřehla, ráno ale o to víc. Na rozdíl ode mě už byl kompletně oblečený do džínsů a černého trička zdůrazňujícího jeho široká ramena. Pokud měl na letišti strniště, které mu zřejmě narostlo během cesty, dnes se holení zřekl úplně. Dvoudenní strniště mu propůjčovalo troufalý výraz, který spolu s jiskřivými hnědými očima tvořil smrtelnou kombinaci. S těmi vousy už nepřipomínal chlapce z mého dětství, ale mnohem víc toho milého chlápka z letiště, který mi pomohl se zavazadly. Až se mi stáhl žaludek. Zároveň jsem nechápala, jak jsem ho mohla nepoznat. Jistě, sedm let byla dlouhá doba a on mezitím dozrál ze šlachovitého teenagera v muže s dlouhými nohama a silnými pažemi, svědčícími o pravidelných trénincích nebo těžké fyzické práci. Přesto jsem v něm právě v tom okamžiku viděla hodně z toho bývalého chlapce. Rozcuchané vlasy. Vyzývavý

pohled. Znaménko na krku a malou jizvu na spodní čelisti. Ústa s plnými rty...

Dvě tři vteřiny jsem mu pohled vracela, potom jsem se odvrátila. Dlaně mě pálily, když jsem rozevřela pěsti, abych mohla otevřít dveře ledničky.

„Ale jdi,“ popichoval mě dál. „Klidně přiznej, že by ti bylo milejší, kdybys mě hned poznala.“

„Proč?“ prohodila jsem, když jsem si z ledničky brala lahev mléka. Zavírala jsem ledničku pomalu, abych skryla třas rukou. „Abych musela snášet tvoji společnost vědomě? Ne, děkuji. To opravdu nemusím.“

„Vždyť ani nevíš, o co přicházíš.“

„O nagelované vlasy, povrchní vtípky a hraný šarm?“

Z místa, kde stála Holly, se ozval podezřelý zvuk, ale přehrála to umělým kašlem a posadila se k prostřenému stolu.

Keith na ni vrhl zničující pohled. „To jsem neslyšel.“

Zářivě se na něj usmála: „Je krásné mít vás tu zase oba pohromadě. Upřímně, ty vaše hádky a práskání dveří už mi strašně chyběly. V posledních letech tu vládla přehnaná idylka.“

Pro ni možná. Tenkrát se našimi spory bavila, mezi jiným i proto, že z těch situací vycházela jako vítězka ona. Většinou šlo o maličkosti: kdo dostane poslední kousek koláče. Kdo si směl jako další zahrát na konzole. Hlasitá hudba, kterou jsme se s Keithem navzájem terorizovali, dokud Stella nevyzněla proud a nepohrozila, že nám zabaví přehrávače, když jsme se nebyli schopní dohodnout na normální hlasitosti. A mnoho dalších sporů, které dnes s výjimkou Holly nikomu nescházely. Ani Keithovi.

Tiše jsem si odfrkla. Kdybych si mohla vybrat, strávila bych na místě, kde se zdržoval i tenhle člověk, co nejméně času a nemusela ani dýchat stejný vzduch, ksakru.

„Co se děje? Vzalo ti to řeč, Calliope?“ Jako by mu Holly nahrála, ještě si přisadil. Dělal mu dobře mě provokovat?

Něco jako energy drink, co mu pomáhal zvládnout den? Rozhodla jsem se, že mu tu radost neudělám.

„Takhle mi nikdo říkat nebude.“ I po tolika letech nepřítomnosti by měl vědět, jak jsem nesnášela, když mě někdo oslovil plným jménem. Jediný, kdo nám tak směl říkat, byl táta. Calliope a Thalia. Jenže ta jména zemřela s ním. A byla to Keithova vina, že už s námi táta nemohl sedět u snídaně, pronášet ty svoje vtípky, číst noviny a potom vyrazit do práce do nemocnice.

Ta představa se mi zabodla do duše jako rozpálená jehla. Musela jsem se pevně chytit hrnku s kávou, abych jeho obsah nevychrstla Keithovi přímo do obličeje.

Jako by přesně vycítila, co je ve vzduchu, Holly si odkašlala a ukázala na mě vidličkou: „Měli bychom vyrazit do města. Potřebuješ ještě jedny šaty. Nemysli si, že tě Stella ušetří jen proto, že jsi tady tak zřídkka. A ty,“ otočila se ke Keithovi, „ty budeš potřebovat smoking.“

Výlet na nákupy byl už sám o sobě strašný, ale ještě k tomu s Keithem? Jen přes moji mrtvolu. Nebo spíš – přes *jeho* mrtvolu, protože přesně tak by ten výlet skončil.

„To není nutný,“ odporoval Keith okamžitě. „Nějaký si vypůjčím. A vy si udělejte holčičí den.“

Zamračená Hollyina tvář se rozzářila upřímným nadšením. „Bezva nápad! To jsme neudělaly už dávno, Callie. Nejdřív šaty a pak půjdeme na manikúru a nejlépe hned i k holiči. Ach, a musíme ti taky najít správné boty.“

Náznak úlevy, kterou jsem právě pocítila, se zase rozplynul. V takových chvílích jsem pochybovala, že jsme Holly a já doopravdy sestry – mnohem pravděpodobnější bylo, že v porodnici jednu z nás vyměnili. Protože co ona považovala za zábavu, bylo pro mě čiré utrpení. I tak bych ale raději přestála deset nákupních výletů a k jejich závěru skočila se sklenkou tequilly do hrdla vulkánu, než abych musela dýchat stejný vzduch s Keithem.